

Noget, jeg synes, man ikke kan se bort fra. Naar der nu er talt om, at denne Institution, der altsaa er dannet helt udenfor Rigsdagen, som aldrig har haft dens Sanction, og som nu kommer første Gang her for at søge legal Anerkjendelse, siger jeg, at man maa spørge sig selv, om det virkelig er en Institution, der fortjener Rigsdagens Anerkjendelse? Da jeg ikke mener det, siger jeg, at denne Sags Skiebne for mit Bedkommende beror paa, hvorledes det gaar med Fonden. Dette er det Ene. Det er den retlige, den konstitutionelle Stilling for dette Punkts Bedkommende. Den tror jeg er aldeles simpel og klar. Et andet Spørgsmaal er det Praktiske: Hvad betyder denne Fond i dette Dieblit? Der kan jeg ikke Andet end i høi Grad forundre mig over at høre Udtalelser fra de ærede Medlemmer, tilbøds endogsaa fra den høitærede Minister, om, at der konfiskeres eller exproprieres Noget o. s. v. Man faar jo Indtrykket af, at der her er Tale om en stor Mængde Penge, som blive erobrede af Staten. Nei, Sagen er, at denne Kasse er tom. I det Dieblit, vi bygge Udstillingsbygningen, er der ikke en Dre mere i Kassen, saa ere vi færdige med den. Der er altsaa ikke Tale om at konfiskere Noget, thi der er jo Intet at konfiskere. Ugesaalidt er der Tale om Expropriation, thi hvor Intet er, har Keiseren tabt sin Ret. Saaledes er Forholdet med Henhvi til dette Punkt; der er Intet at konfiskere, Intet at expropriere. Der er kun Tale om en Ordning af Stillingen for Fremtiden (Udførelse af Bille) Nei, man kan ikke konfiskere Noget, der ikke er til. Spørgsmaalet er kun: Hvorledes skal den retlige Ordning af de fremtidige Indtægter være? Det er noget helt Andet. Der er ikke engang Spørgsmaal om, hvorledes disse Indtægter skulle anvendes. Hvis der endda var Spørgsmaal derom, kunde jeg forstaa det, men det er der aldeles ikke. Vi ere Alle enige om, at disse Indtægter skulle i Fremtiden anvendes til Kunstens Fremme og Bedste, og vi ville endogsaa have det udtalt her i en Lov, hvad der ikke hidtil har foreligget Noget om. Det er altsaa ikke derom Menigheden dreier sig. Nei, Forstjellen er kun, om i Fremtiden en af Ministeren valgt Komite skal sidde og regjere med disse Statsmidler, eller om de skulle behandles paa samme Maade, som Statens andre Midler gennem Finantsloven og Statsregnskabet. Det Sidste holde vi paa, men Konfiskation af Noget er der jo ikke Tale om. Det er, tror jeg, hvad der er Sandhed med den Ting. Der er ikke Noget her, der ligner Formue, som eies af Udstillerne. Det er dette Spørgsmaal, der er Hovedsagen for mig, og ikke, som den ærede sidste Taler (Lang) antydede, Summen, det dreier sig om. Den tror jeg nok, vi ville kunne blive enige om, men jeg tror ikke, at der bliver nogen Entenmighed, saalænge det gjøres gjældende som en Betingelse, at der her skal være

en Udstillingsfond. — Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har jeg blot en ganske kort Bemærkning. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at, naar han synes at være stinsyg paa os, fordi vi ville have Andel i Interessen for Kunst osv., undrer det mig Noget. Ja, paa den anden Side kan jeg nok forstaa det, thi de ærede Medlemmer fra den Side have jo hidtil hævdet som Privilegium for sig at udtale Kjærlighed til Videnskab og Kunst. Ser man imidlertid hen til, om det virkelig har været til Gavn for Kunsten, at de Herrer have hævdet dette, er jeg dog noget i Tvivl derom, thi hvis det virkelig havde været en frugtbar Kjærlighed for Kunsten, behøvede den ikke, efter at de Herrer have haft dette Privilegium i saa mange Aar, stadig at klage, men saa maatte man dog have ventet, der var sket Noget til Hjælp for Kunsten. Men jeg synes, at de ærede Herrer's Kjærlighed bestaender er lige ufruktbar, thi man hører bestandig den samme Sammer. Have de Herrer virkelig i de mange Aar elsket Kunsten og virket for den, er det dog bebrøveligt, at den ikke er bleven federe deraf, men at den endnu i lige Grad trænger til de Herrer's Velvilje. Jeg tror nu i Virkeligheden ikke, at Kunsten har videre Gavn deraf; jeg tror, at den Fremgangsmaade, de Herrer bruge ved at have det Privilegium at være de Æneste, der have nogen Interesse og Sands for aandelige Interesser, i Virkeligheden ikke er til Gavn. Jeg er ogsaa noget i Tvivl om, hvorvidt det er med Høie, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds paa den Maade optræder som Talsmand for Kunsten; jeg tror nemlig ikke, at Kunstnerne i deres egen Interesse vilde kaare det ærede Medlem til at optræde paa den Maade. Derhen hører ogsaa, hvad det ærede Medlem udtalte til os som en Trusel, at, hvis vi ikke vilde gjøre, som han vilde, kunde vi risikere, at Kunstnerne lavede sig en Bygning selv og tjente alle disse Penge, og saa havde vi det saa godt. Det ærede Medlem maa vide, at oversor dette sige vi: Vær saa god, foretrække I at gjøre det, unde vi Eder gjerne disse Penge og ere saa fri for at tale om denne særlige Fond og andre delikate Materier, vi have været inde paa. Til Slutning vil jeg kun sige, at den nuværende Reservesfond er sket ikke Andet end en Sparekasse, hvori Ministeren med tvivlsom Bespielse har i en Rakke af Aar samlet Penge op til et bestemt Diemed (Bille: Og som vi saa slagte!). Da saa Ministeren kommer og siger: Lad os slagte Grisfen, saa sige vi: Vi ville gjerne slagte Grisfen og give Penge til endda, men saa kommer det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og hans Venner, støttede af den høitærede Minister, og sige: Men vi ville strax have en ny Gris igjen, som vi her saa skal føde. Det sige vi imidlertid Nei til. Vi sige: Lad dem tage Grisfen, og vi give dem gjerne Penge